

med regelmæssigt cannabismisbrug blandt unge. Undervisningsministeriets konsulent i sager vedrørende ungdomsnarkomani har i et notat (anført som bilag 3 til nærværende lovforslag) udtalt, at skolen har indtryk af, at en betydelig gruppe af skoleelever, som hyppigt er skadede af deres hashforbrug alene, oplever en fremadskridende sænkning af deres præstationer i forhold til klassens eller gruppens gennemsnitlige præstationsniveau. Dette fører hyppigt til oversiddelser eller til førtidige udmeldelser fra skolesystemet, ligesom der iagttages hyppige skoleskift og forøgede tilpasningsvanskeligheder med adfærdsafvigelser som almindeligt forekommende symptomer.

7. På trods af, at de ovennævnte spørgsmål endnu er helt utilstrækkeligt udforskede, er det sundhedsstyrelsens opfattelse, til hvilken indenrigsministeriet kan henholde sig, at de allerede erkendte faremomenter i forbindelse med cannabis ud fra en isoleret bedømmelse afgørende taler for, at der hverken sker hel eller delvis ophævelse af lovens forbud mod cannabis.

I den hidtil førte debat om eventuel legalisering af cannabis har fortalere for en legalisering henvist til de negative sider ved samfundets opretholdelse af et forbud og den heraf følgende kriminalisering af visse unge, der ikke akcepterer forbudet. En nærmere beskrivelse af de personligheds-mæssige og sociale komplikationer i forbindelse med et sådant samfundsmæssigt forbud er afhængig af en omfattende kriminologisk og sociologisk forskning, som i dag kun foreligger i utilstrækkeligt omfang. Som nævnt under pkt. 1 har det folketingsudvalg, der i 1969 behandlede forslaget om ændringen af loven om euforiserende stoffer, givet udtryk for ønsket om en øget forskningsindsats på dette område.

Efter anmodning fra indenrigsministeriet har kontaktudvalget behandlet spørgsmålet om, hvorledes en sådan intensiveret forskning bør tilrettelægges. Der henvises herom til kontaktudvalgets Redegørelse II, kap. 7.

Efter kontaktudvalgets opfattelse bør gennemførelsen af de i redegørelsens bilag I skitserede kriminologiske og sociologiske undersøgelser drøftes i forbindelse med behandlingen af en kommende betænkning fra Nordisk Fællesudvalg for Narkotikaforskning.

8. Bortset fra de under pkt. 6 og 7 nævnte spørgsmål er en række internationale aspekter af afgørende betydning ved stillingtagen til spørgsmålet om eventuel legalisering af cannabis.

Under hensyn til, at cannabis ikke finder medicinsk anvendelse, og til de skadevirkninger, som er konstateret i lande, hvor stoffets anvendelse har

været almindelig udbredt, er stoffet optaget i bilag 4 til De Forenede Nationers Enkeltkonvention af 1961 og således placeret blandt de euforiserende stoffer, der i henhold til konventionen er underkastet de strengeste kontrolforanstaltninger. Danmark er gennem ratifikation bundet af konventionen og kan kun unddrage cannabis fra konventionens regler ved total opsigelse af konventionen. Konsekvenserne af en ensidig dansk opsigelse og de deraf følgende virkninger for det internationale narkotikasamarbejde må især for Danmark og dets nabolande betragtes som uoverskuelige.

På det 20. møde i FN's narkotikakommission i 1965 og i senere videnskabelige rapporter udsendt af FN er det gang på gang blevet understreget, at cannabis frembyder en fare for samfundet. Dette synspunkt er senest gjort gældende af FN's narkotikakommission i en udtalelse dateret 8. januar 1969 og i den 16. rapport udarbejdet af WHO Expert Committee on Drug Dependence 1969.

En ensidig dansk liberalisering vil endvidere indebære risiko for, at et stort antal unge, der i andre lande misbruger, eventuelt handler med euforiserende stoffer, vil føle sig fristet til at rejse til Danmark, hvor deres tilstedeværelse kan vanskeliggøre et forebyggende og resocialiserende arbejde over for stofmisbrugere.

Under en studietur, som folketingets narkotikaudvalg og medlemmer af kontaktudvalget foretog til Stockholm i februar 1970, blev det fra svensk side meget bestemt frarådet at foretage en ensidig dansk frigivelse. En sådan frigivelse ville uundgåeligt skabe store problemer for Sverige og en række andre lande og være i modstrid med ønsket om større international solidaritet i narkotikabekæmpelsen. Det måtte bl. a. forudses, at en sådan liberalisering vil kunne bevirke, at de af Sverige ønskede internationale regler om kontrol med psykotrope stoffer (bl. a. en række forskellige centralstimulerende stoffer) ikke vil blive tiltrådt af lande, der ikke selv har interne misbrugsproblemer i forbindelse med disse stoffer, og at reglerne derfor ikke kan træde i kraft.

Den svenske narkomanvårdskomité har i sin betænkning „Narkotikaproblemet, Samordnede Åtgärder“ (SOU 1969: 52) fremhævet risikoen og skadevirkningerne i forbindelse med indførelse af cannabis.

9. En endelig stillingtagen til spørgsmålet om legalisering af cannabis er efter indenrigsministeriets opfattelse afhængig af nøje forskning af de under pkt. 6 omtalte biologiske, psykiske og sociale skadevirkninger i forbindelse med cannabisindtagelse sammenholdt med en tilsvarende intensiveret forskning af de under pkt. 7 omtalte personligheds-mæs-